Mizah

İk Partisi kendini toplamıya çalışıyor!

ANLAYANA

Üslûb - u beyan

Cüce zihniyetli adam kimdir bilir misiniz? Ya, megaloman? Kendini beğenmiş, cahil, zalim, insafsız, merhametsiz... Fakir bir aileyi aç ve sefil bir halde sokaklara atan, namuslu bir vatandaşın bilâsebep matbaasını kapatan canavar...

Size dünyanın en geri ülkelerinde cereyan eden hâdiselerden bahsetmiyorum. Bir İstanbul gazetesinin İstanbulu idare eden Vali hakkındaki yazısından rastgele seçilmiş kelime ve cümleler söylüyorum.

Bir de mekteplerde çocuklar babalarından: Moruk, hocalarından: Herif, derslerden: Dalga, sınıfta dönmekten: Çuvallamak gibi tabirlerle bahsediyorlar diye dövünüyoruz. Gazetesi böyle konuşan İstanbulun mekteplisi de öyle konuşur. Sahipleri, muharrirleri arasında hususi gazetecilik okulunda profesörlük edenler bulunan bir gazetenin münakaşa üslûbu bu olunca meşhur mısraı hatırlamamak kabil değil:

Güleriz ağlanacak halimize!

Renkli besteler

Sesli, sözlü, şarkılı, kokulu filmlerden sonra renkli, kokulu besteler de yapılmıya başladı. Biz, eskiden:

Menekşe kokulu yârim!

Türküsünü duyunca ortalık bahar kokularile dolar, meselâ burnumuza menekşe kokuları gelir sanırdık. Tabiî onlar vehimdi. Şimdi ise bir hakikat! Radyo, yine meselâ ayni türküyü çaldığı zaman dışarı hafif bir menekşe kokusu yayılacak!

Sade bu mu ya? Şarkıda:

Hasretin beni hazan yaprağı gibi sararttı!

Cümlesi varsa derhal ortalık sarı bir renge boyanacak!

Şu usul inşallah bizim memlekette yapılmaz. Zira biz, yurttaşlarımızı sever, onların menfaatlerini, sıhhatlerini korumak isteriz. Onun için, bu medeniyet hamlesinin hudutlarımızdan içeri girmemesine çalışmalıyız.

Girdiği takdirde, bu teşkilât, bu kadro, bu program ve başarı ile İstanbul Radyosunun yapacağı renkleri, neşredeceği lâtif kokuları bir düşünün!

— SİVRİSİNEK —

— Ateşinizden istifade etmem için mutlaka eğilmem mi lâzım?

— Makinede film bitti ise ne yapacaksın?
— İçimi çekeceğim!

Ramiz Gökçe

Geçim Albümü

HAZIRLANMAKTADIR. YAKINDA NEŞREDİLECEK OLAN BU ALBÜMDE:

HER VATANDAŞ GEÇİM SIKINTISINI BÜTÜN ÇIPLAKLIĞİLE GÖRECEK,

HER VATANDAŞ GÜLMEKTEN SIKINTISINI UNUTACAK,

HER VATANDAŞ NEDEN GEÇİNEMEDİĞİNİN HAKİKİ SEBEPLERİNİ ANLIYACAKTIR!

FİATI 50 KURUŞTUR

— Bizim sayfiyelik köşkte sükûn içinde yaşıyacağınıza eminsiniz ya?

— Seni beklemekten ne kadar sıkıldığımı görüyorsun, değil mi?

Cilt 8, Sayı: 204 FİYATI 25 KURUŞ 2 Haziran 1950

Mizah

SAHİBİ: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.
Posta kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi
Vilâyet Hanı. No. 10
Telefon: 20715

★ CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI ★

Kahramanlar

O, bir hakikî kahramandı. Girdiği yerde (bozuk cümlelerle de olsa) konuşmıya başlayınca sıtma görmemiş dik sesi herkesi bastırır; sayıp döktüğü isimler dinliyenleri sindirirdi.

Ağzını açtığı zaman büyük lâflar ederdi: At, deve, öküz!

Bir mesele mevzuubahis olursa hemen hallediverirdi:

— Ben Koraltana söylerim, siz merak etmeyin! Yarın Menderes'i göreceğim, icabına bakarız...

Sanki konuşan o değil, bütün kabine, bütün Demokrat ileri gelenleri sanırdınız:

— Manisada Halkçıları perişan ettik.. O meşhur Lûtfi Kırdar bile kır serdarı gibi ayazda kaldı! Oradan İzmire gittim. Tam zamanında gitmişim. Yoksa bizim Parti mahvoluyormuş. Partimizin mâkûs talihini iki tesirli sözle tersine çevirdim. Şayet telgrafla Adana seçimlerine müdahale etmeseydim...

Bu kahraman, eskiden sümsük, sünepe bir adamcağızdı. Şimdi görseniz tanımazsınız: Boy bir karış daha uzamış, burun, demir kazık istikametinde yükselmiş, ensesi ve gerdanı kat kat olmak istidadında, afur tafurundan geçilmiyor..

Bir ihtiyacınız mı var? O hemen yardıma hazırdır. Falancaya emir verir, yaptırır. Birisi kazara bir iş mi görmüş? Muhakkak altında onun parmağı vardır. O olmasaymış...

Ne kadar da çoğaldılar bu kahramanlar Yarabbi! Gizli kuvvetler gibi herşeyin anahtarları onlarda, her iş onlardan soruluyor. Kabinenin akıl hocası onlar, Meclis Grupuna direktif veren yine onlar...

Herşeyi kendine maletmek hokkabazlığının ustası olan bu kahramanlardan biri, yine zart zurt atıp tutuyordu:

— Bir işaretime bakar... Partiyi İstanbulda nasıl kazandırdımsa yine öyle iskambil kâğıdı gibi deviririm!

Bilmemezliğe gelerek sordum:

— Zatıâliniz Parti Başkanı mısınız?

Hiç kızarmadan, kemali azametle cevap verdi:

— Evet... Aksaray bucağı Taşlıçeşme ocak başkanıyım!

MİZAHÇI

Kabine ameliyata başladı!

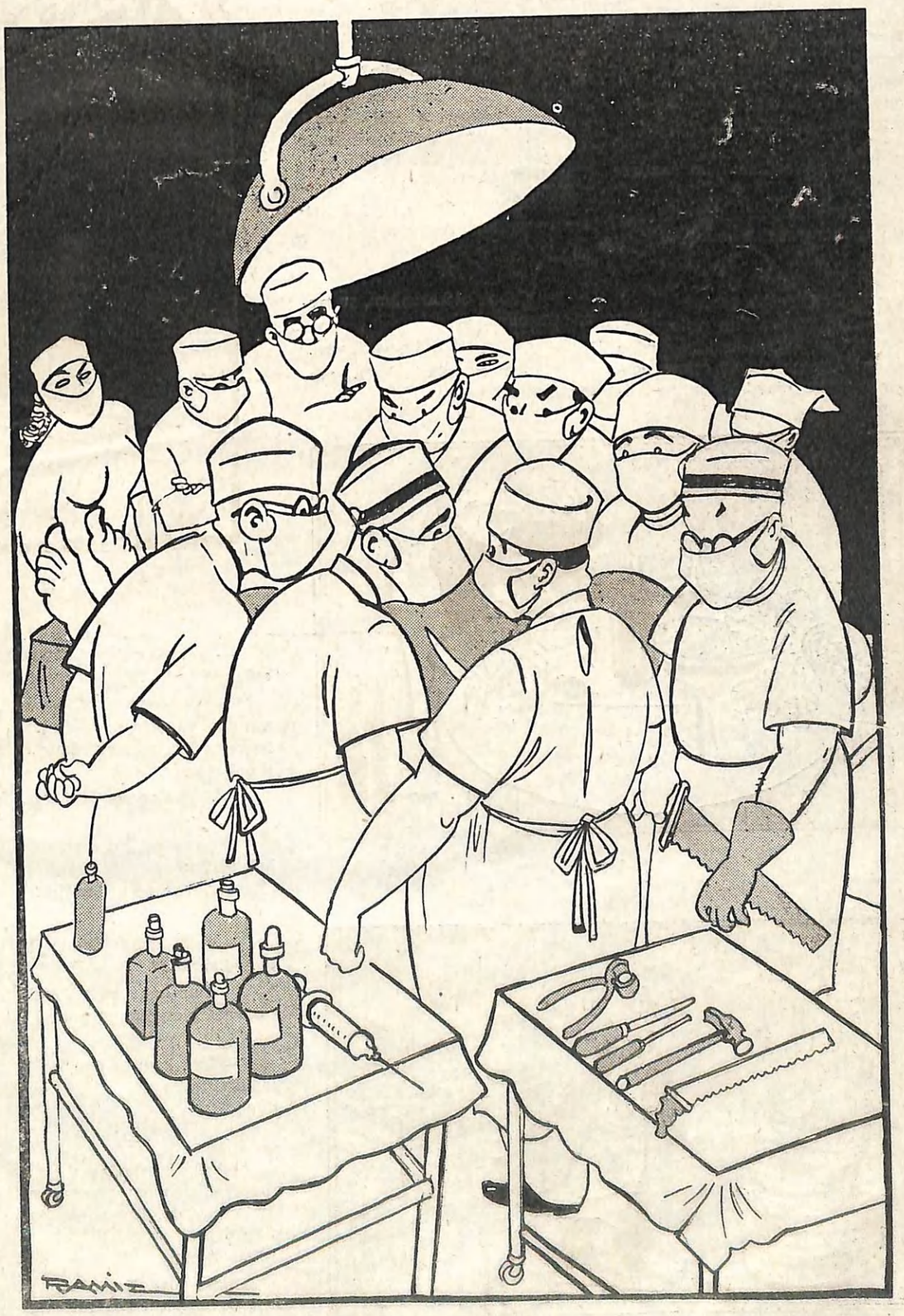

— Çok yemekten hazımsızlık..
— Hayır, anafordan mide fesadı!
— Yok, yok; bakımsızlıktan iktidarsızlık!
— Öyleyse defin ameliyatı yapalım!

GREV

Yeni hükûmet, grev kanunu çıkaracakmış!

Bu kanun çıkarsa hapı yuttuk! Hem, cumbur cemaat... Neden mi? Anlatayım. Farzedin ki kanun çıktı. Sizinle memleketi havadan geziyoruz:

★

Kaşları Dietrich'e, gözleri Bette Davis'e, göğsü Jane Russel'e benziyen dolgun kadın sabaha karşı odasında dolaşıyor. Hayli mühim bir zatın karısı. Derken telefon çalıyor. Kadın sinirli sinirli açıyor:

— Nerelerdesin bu saatlere kadar?

Telefonda kocasının sesi. Lâkin tanınmıyacak kadar dik ve kaba:

— Gelmiyeceğim!

— Gelmiyecek misin?

— Evet.. Semtine bile uğramıyacağım. Artık hergün senden bir lira harçlık alarak eşime, dostuma kepaze olmaktan bıktım, usandım. Grev yapıyorum. Ya gündeliğimi on liraya çıkarırsın, yahut bir daha yüzümü göremezsin!

★

Hakkı Gezer, İsmail Çomağa soruyor:

— Evlendin mi?

— Ne gezer birader..

— Hani kızı seviyordun!

— Yine de seviyorum..

— Neden evlenmedin?

— Evleniyordum. Herşey hazırdı. Nikâh Kadıköyünde olacaktı. İki saat evvel Köprüye geldim ki vapur yok. Ateşçiler üç gün grev yapmışlar... Düşün, nikâh dairesinde sen damadı iki saat beklesen ve gelmese ne yaparsın?

★

— Çabuk ol karıcığım, şu trene yetişelim..

— Dur ayol? Daha vakit var..

Karı koca telâşla hazırlandılar. Kadın:

— Adetâ evden kaçıyorsun, anlamadım ki... diye soruyor.

— Kaçıyorum tabii. Bugün son gün. Sigorta memuru gelecek. Beş yüz lira vermek lâzım... Saatine baksana?

— Daha yarım saat var..

— Öyleyse acele etmiyelim!

Bir müddet oyalandılar. Erkek sordu:

— Trene ne kadar var?

— Yarım saat!

— Ayol, daha demin yarım saat diyordun?

— Dur bakayım? Eyvah! Ayol, saat grev yapmış olacak, durmuş...

— İşte kapı çalınıyor. Herif geldi. Gördün mü bana ettiğini şimdi?

★

İnönü stadındayız. Günün şampiyonluk maçı oynanacak. Takımlar sahada. Top ortada, hakem gözüküyor.

— Düüüüt!

Düdük öttü. Fakat santrforda hareket yok. Yirmi iki oyuncu yerlerinde çakılı sanki. Hakem koşuyor, soruyor. Oyuncular oynamıyorlar: Grev!

— Peki ne istiyorsunuz?

Takım kaptanları şartlarını bildiriyorlar:

Maçtan sonra klüpler hesabına Taksim Gazinosunda birer ziyafet! Ayrıca her oyuncuya kendi zevkine göre esmer veya sarışın birer dam temin edilmezse....

★

Adadayız; mükellef bir köşk; «görünmeyen adam»ın köşkü. İskeleye yolcu döken vapur henüz ayrılmış.

Otuz kişilik bir kafile, yürüye yürüye Nizam caddesindeki köşke geliyorlar. Hepsinin burnundan ter damlıyor. Saat 14. Mevsim Temmuz ayının sıcağı.

En yaşlıları:

— Haydi oğlum, diyor, git kapıyı çal...

Bir lise talebesi olan oğlan koşuyor. Fakat zili çalmadan dönüyor.

— Ne var? Neden çalmadın?

Oğlan bir solukta kara haberi veriyor:

— Çalacaktım baba. Amma, kapıda bir levha var: Ev sahibi grev yapmıştır. Misafir kabul etmiyor. Boş yere rahatsız olmayın!

C.H.P. den istifalar karşısında:

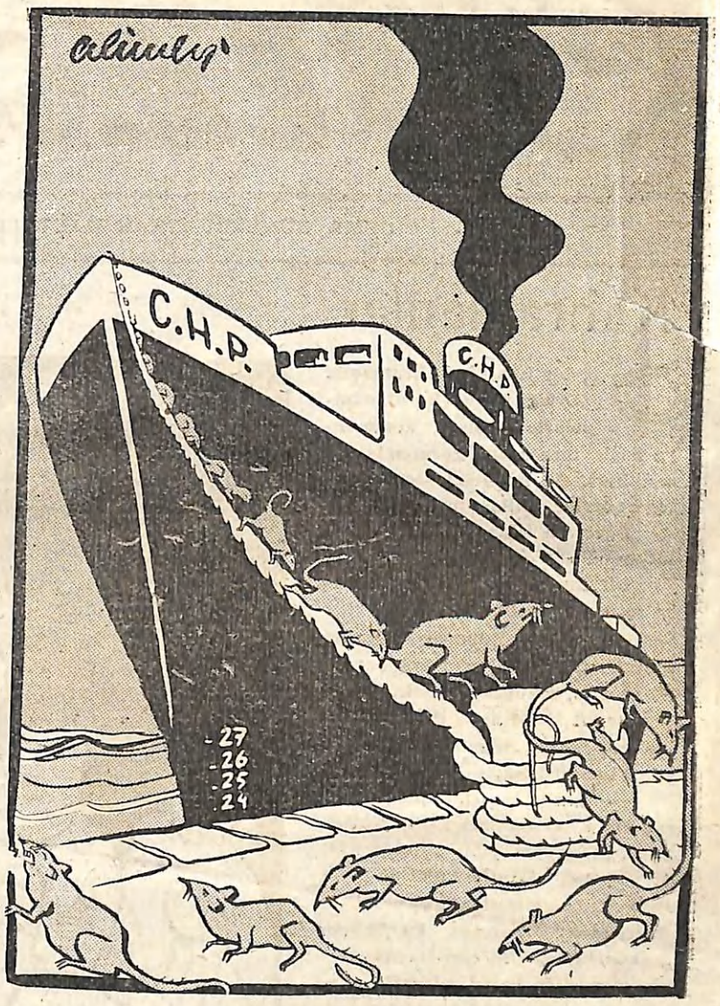

Hissi kablelvuku!

Selef...

Ve halef!

— Sana çırıl çıplak bir resmimi göstereceğim amma, utanıyorum!
— Yeni resmin mi?
— Hayır, ben üç aylıkken alınmış!

— Nasıl, elbisem güzel mi?
— Evet, bilhassa yukarıları çok güzel!

Geçit Resmi :

Menderes

Gâh eder şellâleler hâlinde tuğyan Menderes
Gâh olur bir havz-ı sâkinden nümâyan Menderes

Şimdi zümrüd rengi sahrâdan yılankavî geçer
Sonra vâdilerden atlar ayni ceylân Menderes

Bir bakarsın fikre dalmış rind-i deryâ - dil gibi
Bir görürsün gürlüyor mânend-i umman Menderes

Zâhiren bir cûy-ı cûşan bâtınen bir kalb-i his
Başka bir hâl arzeder her lâhza her an Menderes

Seyrederken sen bu nehrin hâl-i gûnâgûnunu
Hayretinden haykırırsın işte Adnan Menderes

Pür siyâset bir zekâ pür nükte bir üslûb ile
Her zamân olmaktadır dillerde destan Menderes

Bekliyor her dem Ozan merdâne bir cevlânını
Hepsi hâzırdır süvârî esb ü meydan Menderes.

AKILLI OZAN

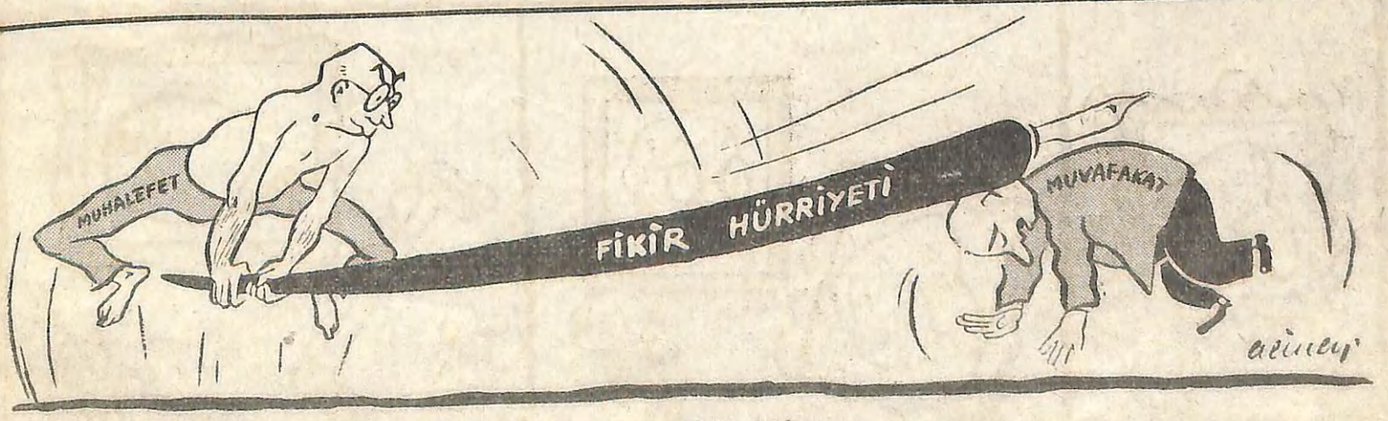

Kendi elimle yâre kesip verdiğim kalem
Fetvây-i hûn-u nâhakımı yazdı ibtidâ!

Hikâye

Hercai Menekşe

Yazan: Vur Gül

İnsan kırk gün baklava, börek yese bıkar, demişler ya. Ben de öyle: Kırk yıl bekâr kalmaktan bıktım... Daha doğrusu, bıkmıştım. Neden yine geri dönüp baklava, börek yemek istediğimi hikâyemin sonunda öğreneceksiniz.

Ağlamıyan çocuğa meme vermezler, diye de bir söz vardır. Vâkıâ ben: «Evlenmek istiyorum!» diye ağlıyacak değildim ama, durup dururken de kimse bana gelip meme vermezdi. Bunu bilmiyecek kadar çocuk değildim artık.

«Ne yapayım, ne yapayım? Evlenmek arzumu etrafa nasıl yayayım?» diye düşünürken aklıma bir şey geldi:

Hani öğle üzerleri çıkan bir takım sözde akşam gazeteleri var ya. Onlardan birini seçerim. Bu, aşk yüzünden işlenen cinayetleri ballandıra ballandıra, âdeta insanın ağzını sulandıra sulandıra anlatan bir gazeteydi... Yâni, sizin anlıyacağınız, en çok okunanı.

Şöyle bir ilân yazıp yolladım:

«Kaşı kara, gözü elâ, kazanç vaziyeti âlâ, aklı başında, otuz yaşında, iyi huylu, asil soylu bir genç. Kafası olgun, vücudü dolgun, yaşıma uygun, sarı saçlı, samur kaşlı, ağır başlı bir kızla, eğlenmek değil, evlenmek maksadile tanışmak istiyorum. N.R.D. rümuzuna müracaat.»

Üç gün geçti, geçmedi. Gazeteye cevap gelmiş. Gazetede çıkan not üzerine mektubu almaya giderken içimden: «Amma da çabuk!» diyordum. «Ne de çok heveslisi varmış!»

«— N. R. D. rümuzuna mektup varmış, efendim.»

«— Nerede mi, dediniz?»

«— Evet.... Yâni ismimin baş harfleri: N.R.D.»

«— Ha evet... Durun bakayım nerede A.P.C..... Bu değil.... D.R.C. Bu da değil... İşte: N.R.D. Buyurun...

« —Teşekkür ederim.» deyip aldım. Matbaadan dışarı fırladım.

Menekşe kokulu, pembe bir zarf. Hemen açıp okudum. Mürekkebe batmış bir sineğin kâğıt üzerinde gezinmesinden hasıl olmuş gibi bir yazıyla şunlar yazılıydı:

«Sarı saçlıyım, samur kaşlıyım, ağır başlıyım. Yirmi yaşındayım, aklı başındayım. Eğlenmek sevdasında değil, evlenmek hülyasındayım. Maksadınız ciddi, kararınız kat'î ise buluşalım, tanışalım. Bu cumartesi öğleden sonra saat üçte Sultanahmet kapalı durağına gelirseniz beni bulursunuz; tanımanız için göğsüme hercai menekşe takacağım. Siz de öyle yapın. Gıyabî selâmlar.»

Sevincimden uçuyordum. Günlerden perşembeydi. Cumartesiyi zor ettim. Saat üçe yaklaşırken Sultanahmede gittim. Göğsümde de, tabiî, hercai bir menekşe. «Kızın hercai menekşe takmayı teklif etmesi acaba hercai meşreb olduğuna mı alâmet?» diye düşünüyor, fakat: «Öyle olsaydı bunu saklamaya çalışırdı.» diye de kendimi teselli ediyordum.

Saat üç oldu. Beş geçti, on geçti. Ümidim kesilmedi. Kadınların randevularına ne kadar geç geldiklerini bekârlık hayatımın bin bir tecrübesile çoktu öğrenmiştim. Bunca zamandır elin karılarını saatlerce beklediğim olmuştu; kendi karımı on, on beş dakika beklemişim, çok mu...

... Derken gözlerim bir çakışta alev alan ender çakmaklardan biri gibi parladı.

İşte karşıdan sarı saçlı, samur kaşlı, mavi gözlü, pembe yüzlü bir kız geliyordu. Boyu uzun, bacakları mevzun, göğsü olgun, kalçaları dolgun... Hasılı, tam talebime muvafık, ağzıma lâyık bir kızcağız... Göğsünde de bir menekşe... Evet, hem de hercai menekşe.

Durur muyum!

Fakat durmaya mecbur oldum. Çünkü bir adım atmama kalmadan, onun yanıbaşında menekşeli biri daha belirmişti. O da genç, o da güzel. «Öteki olmasa bunu alırım» diye düşünüyor, tam mânasile kendi kendime gelin güvey oluyordum.

Hayret! Bir üçüncü menekşeli kız daha peyda olmaz mı? Arkasından bir dördüncüsü, bir beşincisi... Bu şayanı hayret manzara karşısında olduğum yere mıhlanmış kalmıştım. Bir oyuna mı kurban gitmiştim acaba? Her halde... Çünkü, baksanıza, kızlar bir araya gelmişler, bana bakıp aralarında kıs kıs gülüşüyorlardı. Yoksa, bana mı öyle geliyordu?

Şüphe, öfke ve tereddüt içinde, ne yapacağımı şaşırmış dururken, bir aralık: «Göğsümdeki şu çiçeği çıkarıp atsam bari!» diye düşündüm. Çünkü, kızlar her halde benim de kendilerile aynı çiçeği taşımamı garipseyorlardı da onun için gülüyorlardı...

Yoksa, bana mı öyle geliyordu?

Hülâsa, öyle müşkül bir vaziyetteydim ki sormayın. İçlerinden birine yaklaşıp doğrudan doğruya sorsam nasıl olurdu acaba? Fakat hangi birine soracaktım! Kendi kendine üreyen mikroplar gibi, sayıları gittikçe artmış, bir manga, sonra bir tabur haline gelmişlerdi. Hepsi de menekşeli...

Nihayet kararımı verdim. Arkama dönüp, göğsümden çiçeği çıkarıp tam atmak üzere elimi kaldırdığım sırada, karşımda bir kadın belirdi. Kalçası, külçesi yerinde, enine, boyuna, yaşı otuzu çoktan aşkın, göğsü dışarıya bir hayli taşkın bir kadın....

«— Sana ne?» diyeceksiniz, değil mi?

Bana ne mi? Nasıl bana ne! Baksanıza gülümsüyor... Ve göğsünde de menekşe var... Hem de hercai menekşe! Benim şaşkınlığımı heyecandan zannetmiş olacak ki, cesaret vermek ister gibi daha pişkin pişkin sırıttı ve elini uzatarak:

«— Affedersiniz» dedi. «Geç kaldım galiba...»

Beynimden vurulmuşa döndüm! Eyvah! Desenize benim kısmetim bu! Bana randevu veren, kendisini bana, beni kendisine lâyık bulan o «Yirmi yaşındaki kız» bu! Hay Allah lâyığını versin!

Şimdi nasıl çıkacağım ben bu işin içinden!

İşi ben de pişkinliğe vurdum. Büsbütün şaşırmış gibi davranarak: Affedersiniz, hanım efendi,» dedim. «Yanlışınız var... Ben burada kimseyi beklemiyorum... Sadece, tramvay bekliyorum... Müsaadenizle...»

Fakat kadın, ayağına kadar gelen kısmeti kaçırmak niyetinde değildi. Kolumdan tutmak ister gibi uzandı:

«— Tanımadınız galiba,» dedi. «Siz beni bekliyorsunuz... Yâni şey... Bakın, yakanızda hercai menekşe var...»

İşi daha fazla pişkinliğe döküp kolumu kadının elinden kurtararak:

«— Allah Allah!» dedim. «Menekşe de takarım, sünbül de, lâle de... Canım ne isterse onu takarım. Haberiniz yok galiba! Bugün çiçek bayramı, ayol!»

«Çiçek bayramının faydası ne?» diye soran eşe, dosta eskiden cevap veremezken artık hep bu hikâyeyi anlatıyorum.

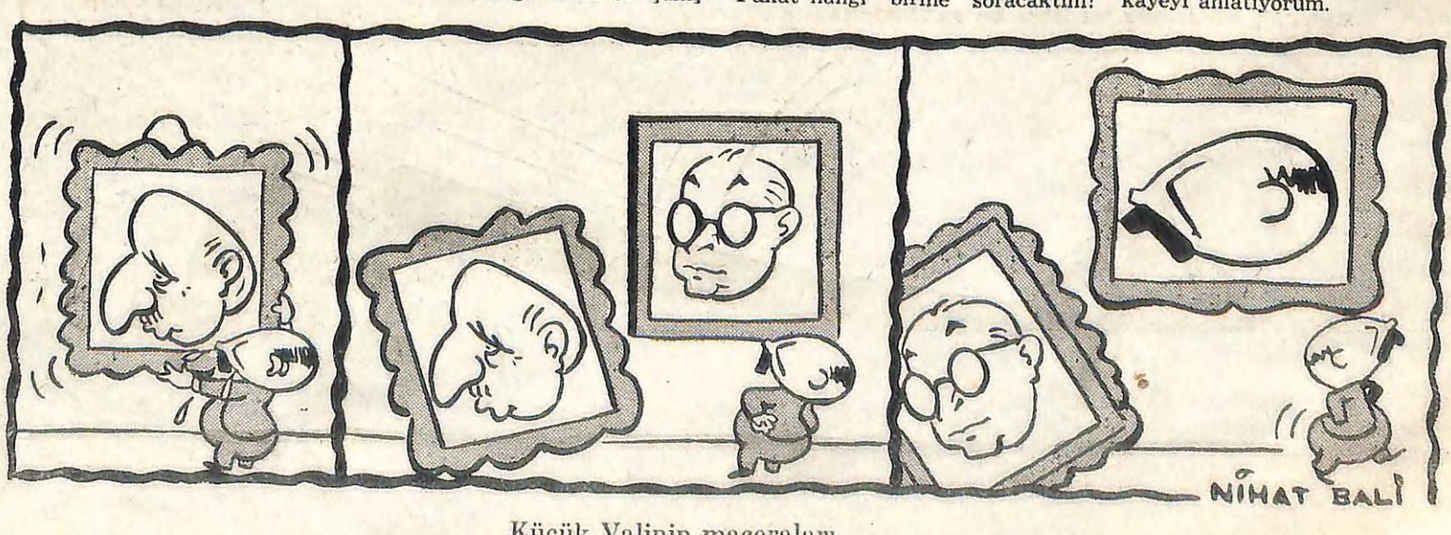

Küçük Valinin maceraları

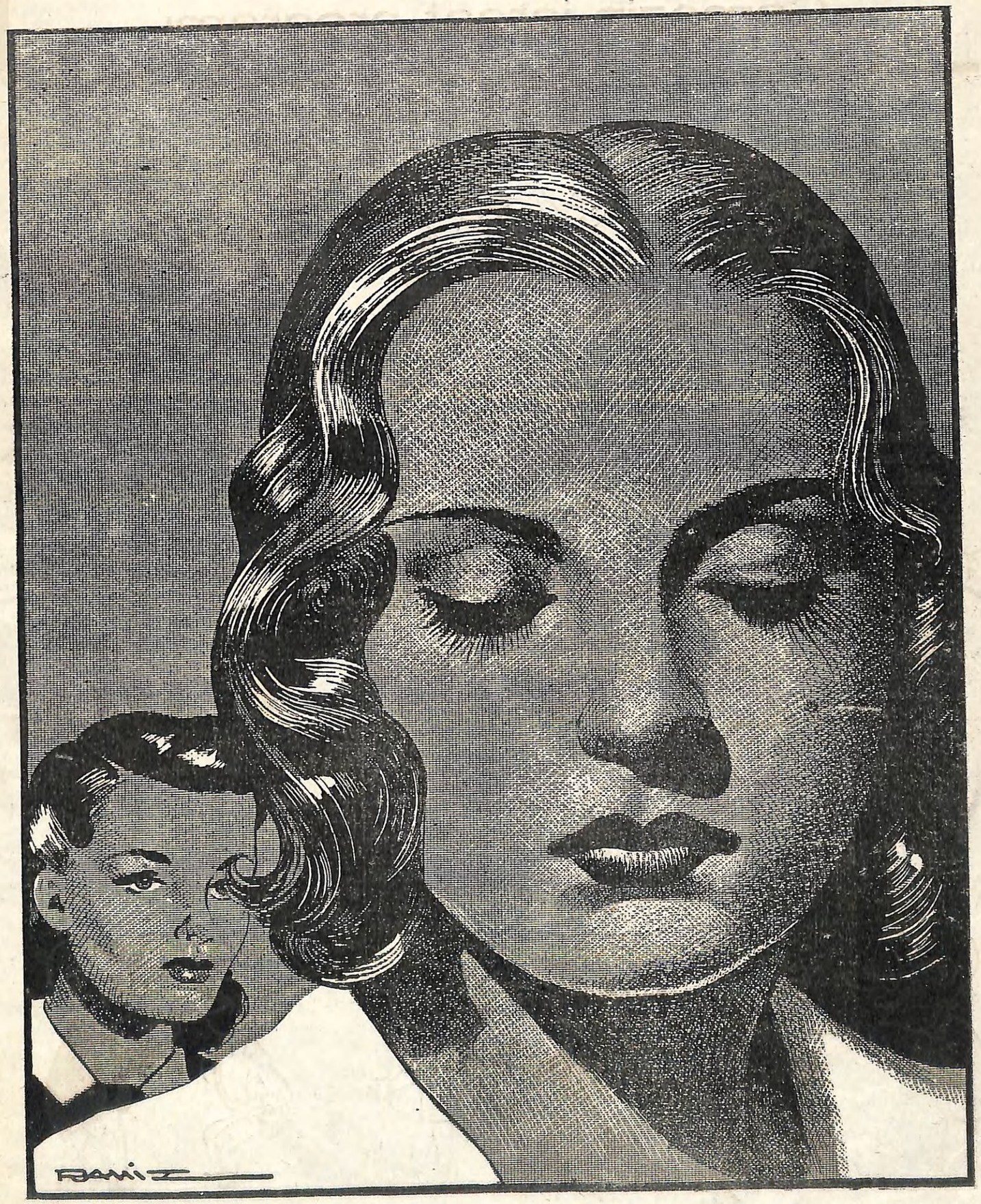

— Ne diye bizi işten çıkarıyorlar?
— Anlaşılan iş yok!

Çömezin icraat programı

Çizen : Ramiz

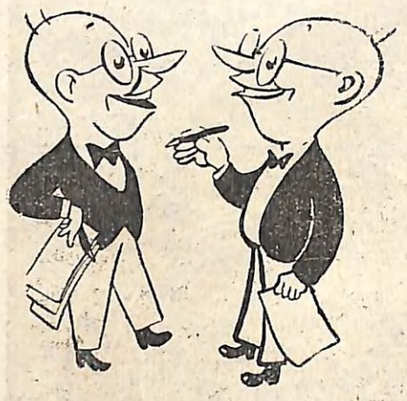

— İçişlerde?
— Kayıtsız şartsız hanıma itaat!

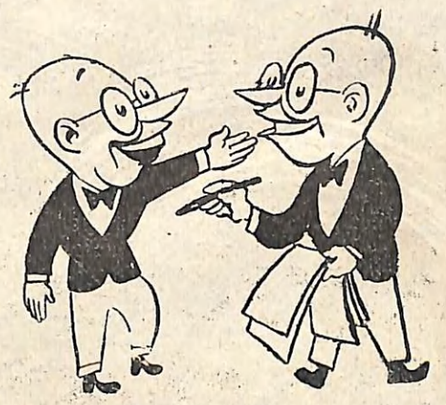

— Dışişlerde?
— Yüze gülene, dost görünene inanmak!

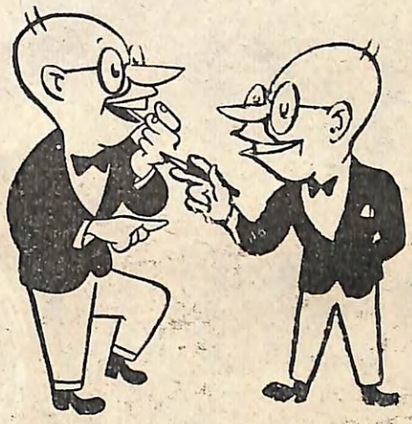

— Maliyede?
— Almak, vermek!

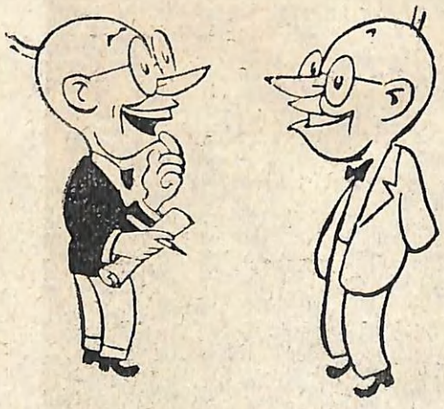

— Eğitimde?
— Evdekileri okutmak!

— Tarımda?
— Ekmek için ekmek!

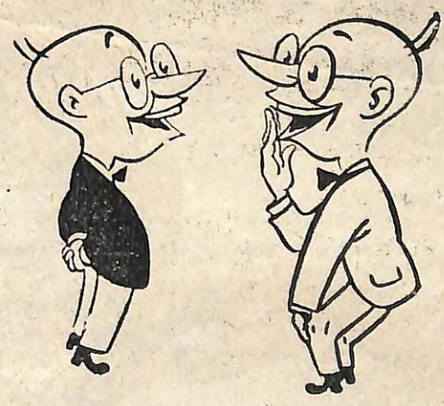

— Ticarette?
— Al gülüm, ver gülüm!

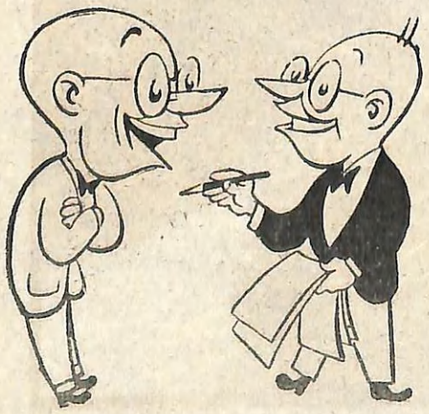

— Bayındırlık işlerinde?
— İki elimiz yerine dört başımızı mamur etmek!

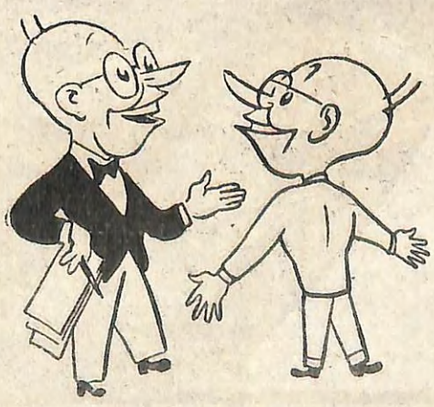

— Sağlıkta?
— Hekime, hocaya muhtaç olmamak (hocalar vizitelerine 15 lira alıyor!)

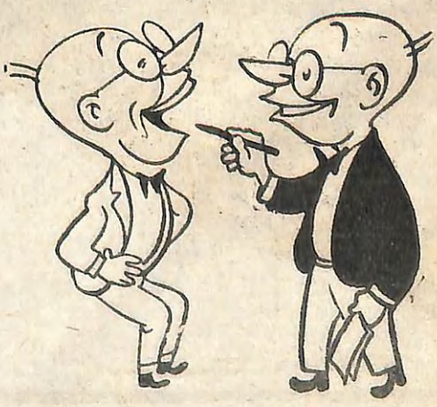

— Ulaştırmada?
— Yürümek istemiyenleri yürütmek!

GEÇİM

Ele geçirilmesi zor bir albüm olacaktır. Kaçırmayın!

Sene 2 Sayı 2 · 2 Haziran 1950

Mizah

Ayrıca satılmamakla övünür ciddi gazetedir

PERİ

Yediden yetmişe kadar herkesin estetik mecmuası

Tavuklar kümese!

Hangi dairenin kapısını açsanız saçları sarı, gözleri alev alev bir memur hanım! Onlara bakarken dairedeki o zavallı erkeklerden hangisinin ve ne cesaretle aklı başında kalır da elinden iş çıkar?

Doğrusu, Menderes Hükûmetinin vereceği söylenen bu karar son derece yerinde olacaktır. Bu karar bütün yobazları sevindirecek, eşleri daktiloluk eden kıskanç kocaları şıkır şıkır oynatacak; kocaları kadınlı dairelerde çalışan kıskanç kadınlara gönül rahatı verecek; hulâsa her vatandaş bu karardan memnun kalacak! Yalnız iki sınıf müstesna: Çalışan kadınlarla biz mizah muharrirleri... Onlar da, biz de ekmeğimizi bu yüzden kazanıyoruz: Onlar doğrudan doğruya, biz onların sırtından.. Tavuklar kümese girdiği andan itibaren bizim gibi horozların çanına ot tıkandı demektir. Bütün bir «daktilo nükteleri» edebiyatı tarihe karışacak!

Evet, sayın yurttaşlarım! O devirler tarihe karışmalıdır. Birçok yerleri kadınlar hamamına çeviren, kadın dedikodularile kulakları dolduran o kadın kalabalığı nedir? Sabahları iş başına gelir gelmez çantasından aynasını çıkarıp öğleye kadar tuvalet yapmak, öğleden sonra da yemekte bozulan tuvaletini tazelemek... İşte çalışan kadının günlük mesai programı!

Halbuki, aklı gibi saçı da kısa o tavuk cinsinin yerini alacak olan kel horozlar kimbilir ne marifetler gösterirler... İş görmediği için, yürüyen işleri berbat etmek tehlikesi de olmıyan kadın memur yerine gelecek olan erkekler, kimbilir nasıl herşeye burnunu sokacak, nasıl işlerin altına üstüne getireceklerdir!

Ne olursa olsun, bunu bir prensip meselesi yapmalı, tavukları kümese göndermeliyiz ki, zavallı erkeklere de meydan kalsın; onlar da biraz nefes alabilsinler; kendilerini göstersinler..

Haydi, marş!

İSTANBUL VALİSİNİN TEBLİĞİ

Yaz saati tatbik edilmiye başlanalı hayli zaman olduğu malûmdur. Fakat kendisini zamana uydurarak vaktile ayarlıyamıyan Son Saat gazetesi son zamanlarda birdenbire fazla ileri gitmiye başlamıştır. Son saatlerini bekliyen sayın İstanbullıların şaşırmamaları için keyfiyet tavzihan ilân olunur.

İstanbul Vali ve
Belediye Reisi
Gökay

İ. GALİP PATRİK

Geçen sayımızda verdiğimiz müjde maalesef tahakkuk edemedi. Arkadaşımız İ. Galip Arcan, Yargıtay Başkanlığına getirilmedi. Fakat kaçırdığı bu nimetin yerine kendisinin patrik tayin edildiğini memnuniyetle haber almış bulunuyoruz. Yeni Patrik Galibos, eski patrik Atenagorasın yerine oturmuş ve tebrikleri kabule başlamıştır.

«SİZİN KÖY» NE İSTİYOR?

Hususi surette gönderdiğimiz muhabirimiz «Sizin köy» sakinlerile bir röportaj yaparak Demokrat Parti Hükûmetinden ne istediğini sormuştur. Sizin köylülerden biri:

— Gasabamızda üzüm ibadullah. Bir irakı ve şarap pavlikası isteruz! demiştir. Bir başkası «elektrikli trambay», üçüncüsü tohtur istemiştir. İçlerinden yalnız biri köye gönderilen radyonun geri alınmasını, yerine bir helâ yaptırılmasını temenni etmiştir. «Sizin köy» halkının dileklerini dinliyen muharririmiz, resimde, köylüler arasında görülüyor.

AÇIKLAMA

Muhterem Mizah gazetesine,

Ben, yukarıda resmi bulunan Konya Milletvekili Umran Nazif Yiğiter, seçim tutanakları vesilesile aleyhimde ileri sürülen dedikodulara cevap olarak Konyayı her bakımdan temsil eden; ezcümle Konyanın umranı, nezafeti ve temizliği ve Konyalıların yiğitliği ve erliği herkesçe müsellem bulunduğundan şehrin bütün vasıflarını ismimde toplıyan bir kimse olduğumu ciddiyetini pek beğendiğim gazetenizde tavzih etmenizi dilerim. (Not: İnşallah bu açıklama birkaç devre daha Konyadan seçilmemi sağlar; âmin!).

ÖNEMLİ BİR MÜSABAKA

Gazetemiz 1951 senesi için büyük bir futbol müsabakası tertip etmiştir. Habeşistanın en kuvvetli takımını dört müsabaka yapmak üzere davet ettik. Takımlarımız arasında bu müsabakayı kazanacak olana bir (Mizah) kupası verilecektir.

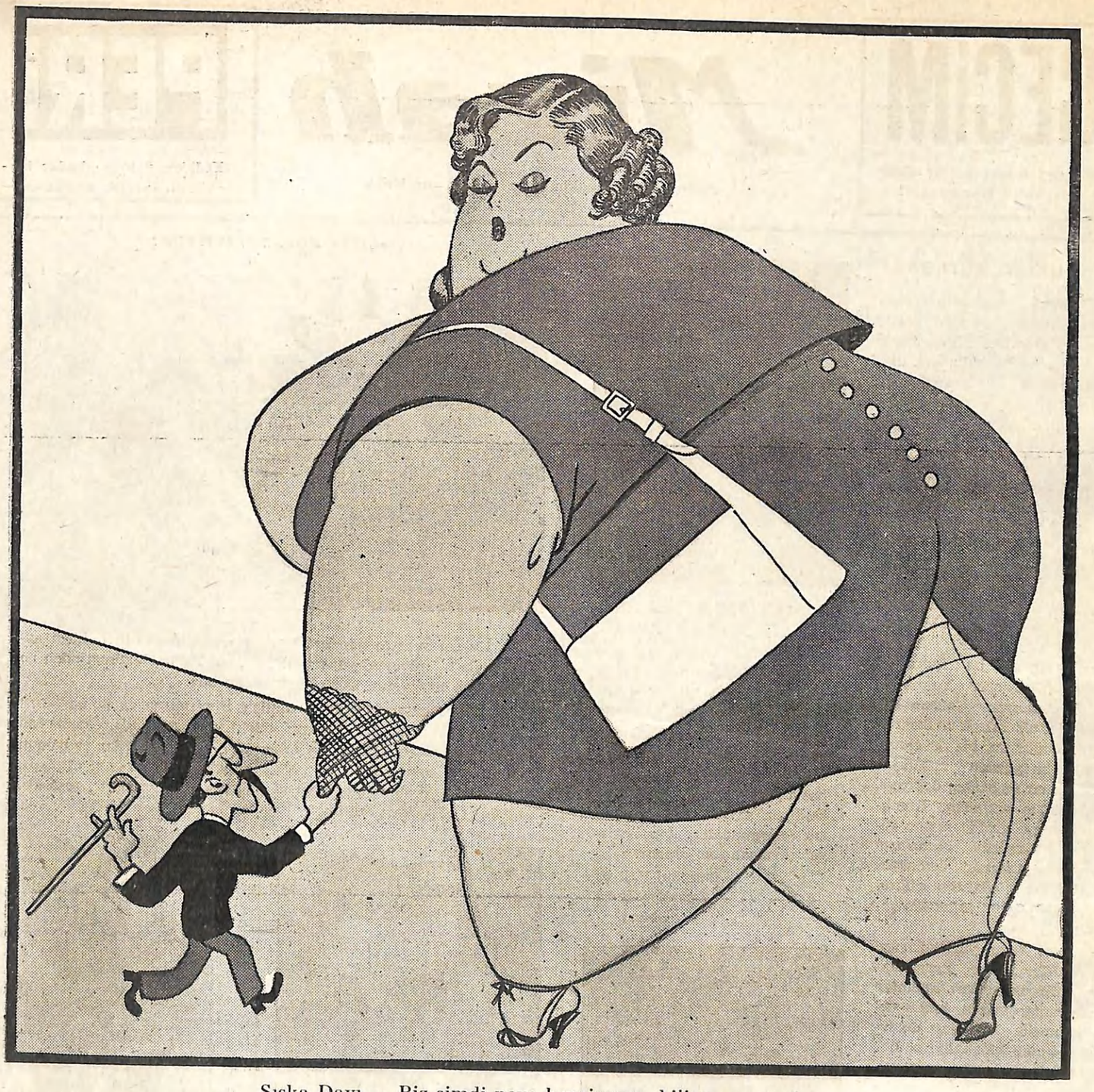

Sıska Dayı — Biz şimdi neye benziyoruz, biliyor musun?
Tombul Teyze — Ben İktidar Partisine, sen de muhalefete!

İSABET

Leylâ ile Neclâ konuşuyordu:

— Sorma, kardeş, kocam benimle evlendikten sonra öyle akıllandı ki... İnanır mısın?

— İnanırım. İyi ki evlenmeden evvel akıllanmadı.

DELİL

Şehir Tiyatrosuna girmek üzere müracaat eden delikanlı, getirdiği evrak arasından bir tanesini uzattı:

— Bilhassa bunu okumanızı rica ederim, dedi. Aktörlük kabiliyetim hakkında size iyi bir fikir verir.

Kâğıt bir mahkeme ilâmıydı ve şunlar yazılıydı:

«Sanık, aleyhindeki bütün delillere ve tanıklara rağmen, savunmuş ve suçsuz olduğunu ispat etmiştir.»

TEHLİKELİ İŞ

Hayat sigortası için müracaat etmişti. Sordular:

— Otomobil kullanır mısınız?

— Hayır.

— Tayyareye biner misiniz?

— Hayır.

Sigorta memuru esefle başını salladı:

— Maateessüf, efendim. Artık yayaları sigorta etmiyoruz.

ÇOCUKTAN AL HABERİ

Düğün günü davetlilerden birinin yedi, sekiz yaşındaki kızı gelinin karşısına geçti, uzun uzun baktıktan sonra hayretle sordu:

— Ben sizi pek yorulmuşsunuzdur sanıyordum. Bakıyorum yorgun falan değilsiniz.

Gelin hanım gülümsedi:

—Değilim ya, kızım. Neden yorgun olacak mışım?

Kız safiyane izah etti:

— Evlendiğiniz adamın peşinden senelerden beri koşuyormuşsunuz da. Öyle işitt'm...

ŞAKA

Çocuk koşa koşa içeri geldi:

— Anne! Mutbakta bir yabancı var! Hizmetçi kıza sarılmış...

Annesi telâşla yerinden fırladı:

— Ne diyorsun!

Çocuk bir kahkaha attı:

— Yalan yalan, anne! Aldattım! Adam yabancı biri değil, babam!

FIKRALAR

KABAHAT !

Kaçan trenin arkasından dumanını seyrederken kocası:

— Kabahat sende! Diye söylendi. Giyinirken biraz acele etseydin yetişirdik. Bak şimdi tam bir saat bekliyeceğiz.

Yavuz hırsız ev sahibini bastırdı:

— Asıl kabahat sende. Bu kadar acele etmeseydin bundan sonraki trene tam vaktinde yetişirdik. Gördün mü bak, şimdi bir saat bekliyeceğiz!

TANIDIK

Hollywood'da iki çocuk konuşuyordu:

— Senin baban kim?

— Jim Hophop!

Öteki memnun memnun gülümsedi:

— Talihin varmış, doğrusu! İyi babaya düşmüşsün. Tanırım. Geçen sene benim babamdı.

KAŞAĞI

Hacıağa, dişçinin tavsiyesile, ağız hıfzıssıhhasının alfabesine başlamıştı. Bir sabah, şehirli olan karısı onun dişlerini yıkayışını görünce şaşırdı:

— Fırçayı elinde tutup başını sağa, sola sallıyacağına fırçayı götürüp getirsen daha iyi değil mi?

Hacıağa kızmıştı:

— Sen ne biliyon, garı! Bizim köyde mandalar sırtlarını böyle gaşırlar...

YENİ İCAT

İmtihanda öğretmen sordu:

— Kristof Kolomb kimdir, söyler misin, oğlum?

Çocuk:

— Söyliyeyim, efendim, edi. Amerikayı icat eden adam!

TABLO

Belma Selmaya nişanlıdan niçin ayrıldığını anlıyordu:

— Parise gittiği zaman im kendi elile yaptığı portmi de beraber götürmüştü. ay kaldı. Bu müddet nda resmi karşısına alher gün sabahtan akşakadar bakmış...

— Peki, sonra?

— Sonrası bu işte: Gözlerodaki çehreme o kadar ş ki gelince beni tanı!

KISKANÇLIK

vvanın kızlarından ikisi ormanda dolaşırken ayının biri geldi, kızın birini yakalayıp kaçırdı.

Ötekinin canı sıkılmıştı.

— Şu ayı da! Diye söylendi. Ablamın nesini beğendi bilmem ki!

TERSİNE DÜNYA

Dişi balık erkeğini tehdit ediyordu:

— Eğer beni almıyacak olursan, bak sana yeminle söylüyorum, vallahi, billâhi kendimi karaya atarım!

SELÂMET

İki kadın arasında:

— Kocanız kendi hayatını kendi mi kazanıyor?

— Zannederim. Üç haftadır meydanda yok çünkü.

AKILLI

Dr. Şükrü Hâzım Tiner muayene gelen kadına sordu:

— Ailenizde deli var mıdır?

— Zannederim, efendim. Kız kardeşim kırk yaşındaki bir milyoneri reddedip yirmi beş yaşında bir memurla evlendi!

Bu cevap üzerine Doktor, karşısındaki kadının pek akıllı olduğunu derhal teşhis etti ve:

— O halde, dedi, buyurun, sizi bir muayene edelim!

YAŞ

Ulunay bir toplantıda kendisine takdim edilen kadının otuz yaşında olduğunu öğrenince:

— Aman! Ne kadar yaşlıymış! diye üzüldü.

Arkadaşlarından biri merakla sordu:

— Otuz yaşında bir kadın yaşlı mı sayılır?

Uluna yizah etti:

— Tabii ya. Bir kadın için en yaşlı çağdır. Mübarekler ondan sonra yaşlanmazlar ki!

YAŞASIN!

Öğretmen Kenan Sarıer çocuğu duvara «Yaşasın Fenerbahçe» diye yazarken yakalamıştı.

Kulağına yapışıp:

— Seni yaramaz seni! diye azarladı. Mektebin duvarına bunları yazmaktan utanmıyor musun? Babana haber vereyim de seni bir temiz dövsün!

Çocuk dudak büktü:

— Püh! Vız gelir! Babam da Fenerbahçeli!

TASASIZLAR

Adam karısının dalgın bir halde oturduğunu görünce sordu:

— Ne düşünüyorsun?

— Hiç.

— Bilirim, sen daima herşeyi düşünmeyi bana bırakırsın...

KURUNTU

Sınıfta öğretmen öğrencilerden birini kaldırdı:

— Kalk, altmış beş. Söyle bakalım, Bastil'i kim aldı?

Çocuk kekelemiye başladı:

— Be.. Ben... Ben almadım, efendim.

KÖR DÖĞÜŞÜ

Otobüste işitilmiştir:

— Tutunacak bir şey bulamadınız mı?

— Buldum.

— O halde lûtfen ben'm kravatımı bırakın!

İSABET!

Yorgun adam komşusuna sordu:

— Ne oldu, sizin kız artık şarkı söylemiyor...?

— Ya... Maalesef doktor menetti.

— Allah Allah! Demek yakınlarda bir doktor oturuyor ha?

DEBRELİ

Av vergisi tahsildarı, dere kenarında oltası ve sepeti ile bir adamın oturduğunu görünce sordu:

— Ne kadar balık tuttun, hemşerim?

— Kırk kilo.

— Ya! Demek öyle ha? Ben kimim biliyor musun? Köyün av vergisi tahsildarıyım...

Adam güldü:

— Sen de benim kim olduğumu bilmiyorsun, galiba! Ben bu köyün en yalancı adamıyım...

MÜHİM KARAR

Şerif Hulûsi uzun müddet görmediği bir arkaşına rastlamıştı. Biraz görüşmek üzere bir gazinoya girdiler.

Arakdaşı sordu:

— Ne içelim? Birer fincan çay mı, yoksa bir şişe şarap mı?

Şerif Hulûsi cevap verdi:

— Parayı kim verecek, evvelâ onu kararlaştıralım, azizim. Sonra ona göre, ne içeceğimize karar veririz.

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:

RAMİZ GÖKÇE

Basıldığı yer:

Kardeşler Basımevi - İstanbul

SAYI : 204

PERİ

Yarın pek nefis bir deniz sayısı çıkaracaktır

Diş macunlarının en sıhhisi ve en güzelidir.

Mizah

— Sen de mi balık etine meraklısın?